

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 533

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 iulie 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 208 din 8 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33, precum și ale art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–6		
Decizia nr. 252 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale.....	6–9		
Decizia nr. 319 din 10 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	10–12		
Decizia nr. 333 din 12 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	12–14		
		Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	14–16
		Decizia nr. 339 din 17 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	16–18
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		584. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne pe anul 2014 pentru plata titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale	18
		ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
		862. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii	19–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 208**

din 8 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33, precum și ale art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din data de 13 martie 2014, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 4, 9, 10, 11, 16—31, 33, 34 și 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ștefania Rodica Rudaș în Dosarul nr. 12.419/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 543D/2013 al Curții Constituționale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 martie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 1 aprilie 2014, așa cum rezultă din încheierea din ședința de la acea dată. Ulterior, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 8 aprilie 2014, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 27 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 12.419/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 4, 9, 10, 11, 16—31, 33, 34 și 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Ștefania Rodica Rudaș într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea pe fond a unei notificări formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul neretroactivității legii, principiul egalității, accesul liber la justiție și dreptul de

proprietate, fiind astfel contrare normelor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 20, art. 21, art. 44, precum și prevederilor art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

5. Se arată că principiul neretroactivității, consacrat și în materie civilă de art. 1 din Codul civil din 1864, fiind apoi preluat de art. 6 alin. (1) teza a doua din noul Cod civil, constă în regula juridică potrivit căreia o lege civilă se aplică doar situațiilor care se ivesc în practică numai după intrarea ei în vigoare, iar nu și situațiilor anterioare. Prin urmare, prevederea dintr-un act normativ — inferior ca forță juridică Legii fundamentale — în sensul aplicării sale retroactive contravine art. 15 alin. (2) din aceasta. Totodată, datorită termenelor lungi pe care le instituie în favoarea entităților statului competente în materia reglementată, dispozițiile criticate pentru neconstituționalitate din Legea nr. 165/2013 lipsesc persoanele îndreptățite de posibilitatea de a-și soluționa dosarele de despăgubire pe cale judiciară, în condițiile unui termen rezonabil de soluționare a acestor cereri. În același timp, amânarea acordării măsurilor reparatorii conduce la crearea unui prejudiciu mai mare decât cel inițial, ceea ce afectează dreptul de proprietate sub aspectul lipsirii lui de exercițiu. Se mai arată că reglementarea, prin Legea nr. 165/2013, a unei proceduri diferite și cu o durată mult mai mare, instituie o discriminare în defavoarea persoanelor îndreptățite la despăgubiri, ale căror dosare nu au fost soluționate, din motive neimputabile lor, până la momentul apariției acestei legi, comparativ cu celelalte persoane care, deși au pierdut proprietatea bunurilor în aceleași condiții și au urmat aceeași procedură, au reușit să primească măsuri reparatorii în conformitate cu Legea nr. 247/2005. În final, autoarea excepției subliniază importanța și obligația statelor membre ale Uniunii Europene de a respecta principiul priorității dreptului Uniunii Europene, indicând, în acest sens, jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

6. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă**, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

7. În acest sens, se arată că dispozițiile legale examinate nu retroactivează, ci se aplică cauzelor aflate pe rolul instanțelor, nesoluționate la momentul apariției Legii nr. 165/2013. Nici accesul liber la justiție nu este încălcat, căci chiar art. 33 și art. 35 din lege prevăd posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa justiției în cazul respingerii cererii sale de restituire, dar și în cazul în care entitatea deținătoare nu emite decizia/dispoziția motivată în termenul legal stabilit la art. 33, fiind astfel asigurat controlul judecătoresc al activității acesteia.

8. De asemenea, instanța de judecată are în vedere contextul adoptării Legii nr. 165/2013, și anume ca urmare a

pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a Hotărârii-pilot în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României* și a considerentelor pe care această instanță le-a reținut cu privire la necesitatea adoptării unor măsuri eficiente în materia restituirii, dar cu respectarea marjei de apreciere de care beneficiază autoritățile naționale în acest domeniu sensibil și cu implicații complexe.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 1 alin. (2) (în redactarea anterioară modificării intervenite prin Legea nr. 368/2013) și ale art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013, prin care s-a stabilit că singura măsură reparatorie în echivalent care se acordă este compensarea prin puncte, dacă restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv nu mai este posibilă, iar orice dispoziție referitoare la măsura reparatorie a compensării cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent se abrogă, aduc atingere principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. Aceasta, deoarece toate persoanele care au depus notificările sub imperiul Legii nr. 10/2001 se află într-o situație juridică identică, dobândind vocația fie la restituirea în natură, fie la măsuri reparatorii prin echivalent, care pot consta și în compensarea cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent de deținător; or, dispozițiile art. 1 alin. (2) și ale art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 instituie compensarea prin puncte ca singură măsură reparatorie prin echivalent care se acordă, fiind eliminată modalitatea de compensare cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent de deținător, ceea ce generează o discriminare între persoanele care au beneficiat, în baza Legii nr. 10/2001, de aceste din urmă măsuri reparatorii prin echivalent, față de cele care, în urma modificărilor legislative, vor beneficia doar de restituirea în natură sau de măsura reparatorie în echivalent constând exclusiv în compensarea prin puncte. Singurul criteriu de diferențiere între aceste două categorii de persoane în mod egal îndreptățite la aceleași măsuri reparatorii constă în soluționarea cu întârziere a notificărilor de către unitățile deținătoare (în ciuda obligației legale a primăriilor de a afișa lunar, în termen de cel mult 10 zile calculate de la sfârșitul lunii precedente, la loc vizibil, un tabel care să cuprindă bunurile disponibile și/sau, după caz, serviciile care pot fi acordate în compensare). Această simplă situație de fapt nu poate fi însă calificată drept un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere, astfel încât nu poate justifica pe plan legislativ tratamentul discriminatoriu aplicabil persoanelor îndreptățite la restituirea în natură sau la măsuri reparatorii prin echivalent, aflate în situații identice.

11. **Avocatul Poporului** mai apreciază că dispozițiile art. 4, raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, aduc atingere principiului neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, textele legale criticate având caracter retroactiv în ceea ce privește *cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a acesteia*, întrucât acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Dispozițiile art. 4 nu pot fi considerate norme tranzitorii, pentru a fi sustrate de la incidența principiului neretroactivității legii. În plus, acestea nu îndeplinesc condițiile impuse de normele de tehnică legislativă, deoarece ar fi trebuit să cuprindă măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. În lipsa acestor precizări, aplicarea art. 4 la cauzele aflate în curs de judecată pe rolul instanțelor nu face decât să creeze

confuzii în înțelegerea și aplicarea corectă a principiului neretroactivității legii.

12. **Avocatul Poporului** apreciază ca fiind întemeiate și criticile de neconstituționalitate ale art. 4 din Legea nr. 165/2013 cu referire la încălcarea principiului egalității în drepturi, care presupune că la aceleași situații juridice tratamentul aplicat nu poate fi decât identic, iar diferența de tratament juridic, dacă există, trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rezonabil. Prin aplicarea noilor dispoziții ale Legii nr. 165/2013 și proceselor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, deși acestea, ca și cele deja finalizate, au fost declanșate prin cereri de chemare în judecată depuse în aceeași perioadă prevăzută de Legea nr. 10/2001, se creează o stare de discriminare între persoanele ale căror procese s-au finalizat (acestea beneficiind de un tratament juridic favorabil) și cele ale căror procese erau încă nesoluționate la momentul reglementării Legii nr. 165/2013 și al căror curs va fi întrerupt (așa cum practica o arată, ca urmare a admiterii excepției prematurității cererii de chemare în judecată, excepție invocată din oficiu).

13. **Avocatul Poporului** mai consideră că dispozițiile art. 16—31 din capitolul III al Legii nr. 165/2013 aduc atingere prevederilor art. 20 și art. 44 din Constituție, deoarece procedura de acordare a măsurilor reparatorii stabilită de legea examinată este greoaie și de lungă durată. În plus, aceasta nu conduce la pronunțarea unor soluții concrete și finale în perioade scurte de timp, în dosarele nerezolvate de ani de zile, deoarece noile termene în care legiuitorul a impus să fie soluționate cererile depuse în urmă cu 12 ani nu sunt rezonabile. În aceste condiții, dreptul de proprietate apare ca fiind iluzoriu, fiind supus unor ingerințe din partea legiuitorului, care nu răspund exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale indivizilor.

14. În fine, **Avocatul Poporului** arată că Legea nr. 165/2013 nu constituie o reglementare unică și unitară în materia restituirii bunurilor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, întrucât au fost păstrate în vigoare mai multe reglementări paralele cuprinse în acte normative adoptate încă din anul 1991, aspect reținut și de Curtea Constituțională în Decizia nr. 232 din 10 mai 2013. Or, acest lucru este în dezacord cu recomandările cuprinse în Hotărârea-pilot a Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, referitoare la refacerea în totalitate a legislației în materie (a se vedea paragraful 235 din hotărârea-pilot). Curtea Europeană a făcut recomandări în sensul adoptării unor proceduri simplificate și eficiente, pe baza unei legislații și practici administrative și judecătorești coerente, pentru a asigura soluționarea rapidă a miilor de solicitări de restituire și, prin aceeași hotărâre-pilot (paragraful 232) a apreciat că se impune modificarea mecanismului de restituire (aplicabil la nivelul anului 2010), prin implementarea urgentă a unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, care să poată menține un just echilibru între diferitele interese în cauză.

15. În privința celorlalte critici de neconstituționalitate, **Avocatul Poporului** face precizarea că nu pot fi reținute, textele legale indicate fiind în concordanță cu principiile constituționale invocate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, dispozițiile art. 1, 4, 9, 10, 11, 16—31, 33, 34 și 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, modificată și completată prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013. Analizând motivarea autorului excepției, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33, precum și cele ale art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 din Legea nr. 165/2013, texte care, la momentul invocării excepției, aveau următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (2): „(2) În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, singura măsură reparatorie în echivalent care se acordă este compensarea prin puncte, prevăzută în cap. III.”;

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 9 alin. (3): „Predarea terenurilor disponibile către comisia locală de fond funciar se face numai după validarea de către comisia județeană de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București a propunerilor de punere în posesie pe aceste terenuri, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2015.”;

— Art. 10: „(1) Până la data de 1 martie 2014, Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară va realiza, pentru fiecare județ și la nivel național, situația comparativă a cererilor și disponibilului de teren, în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (2).

(2) După finalizare, situația se comunică Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și Agenției Domeniilor Statului.”;

— Art. 11: „(1) Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2016.

(2) În situația neîndeplinirii obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1), persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească este supusă numai apelului. Plângerea este scutită de taxa judiciară de timbru.

(3) În termen de 30 de zile de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), comisiile locale de fond funciar sunt obligate să predea Agenției Domeniilor Statului suprafețele preluate și neutilizate în cadrul procesului de restituire.

(4) În situația în care plângerea formulată potrivit alin. (2) are ca obiect un teren predat Agenției Domeniilor Statului conform alin. (3), această instituție are calitatea de intervenient forțat în cauză.”

Dispozițiile art. 16—31, de asemenea criticate, alcătuiesc capitolul III al legii, intitulat Acordarea de măsuri compensatorii;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 50: „La data intrării în vigoare a prezentei legi:

a) sintagma «despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv», cuprinsă în Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se înlocuiește cu sintagma «măsuri compensatorii în condițiile legii privind unele măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv, în perioada regimului comunist în România»;

b) orice dispoziție referitoare la evaluarea imobilelor potrivit standardelor internaționale de evaluare și la măsura reparatorie a compensării cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent, prevăzute în Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

c) articolele 13, 14, 14¹, 14², 15 literele a)—d) și f), articolele 16, 17, 18, 18¹, 18², 18³, 18⁴, 18⁵, 18⁶, 18⁷, 18⁸, 18⁹ și articolul 22 din titlul VII «Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv» al Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice dispoziție contrară prezentei legi se abrogă.”

19. Curtea constată că, ulterior invocării excepției, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 au fost modificate prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 368/2013, astfel că aceste prevederi au, în prezent, următorul conținut: „(2) În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—

22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.”

20. Comparând soluțiile legislative reglementate de aceste dispoziții în vechea și actuala redactare, Curtea reține că, pe lângă compensarea prin puncte, a fost introdusă și compensarea prin bunuri, ca modalitate suplimentară de acordare a despăgubirilor. Așadar, nu se poate reține că, în noua sa redactare, textul legal examinat preia soluția juridică anterioară, pe care autoarea excepției a avut-o în vedere la formularea criticilor de neconstituționalitate. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 în forma lor inițială.

21. De asemenea, Curtea constată că și dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 au fost modificate, ulterior invocării excepției, prin art. II alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2013 pentru instituirea unui nou termen în care să se finalizeze situația prevăzută la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 24 decembrie 2013, în sensul că termenul prevăzut la art. 10 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 (referitor la data de 1 martie 2014) a fost prorogată până la data de 1 septembrie 2014. Și în privința acestui text, din rațiuni similare cu cele expuse în cele ce precedă, Curtea se va pronunța în forma sa inițială.

22. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul retroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, precum și prevederile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* și ale art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 referitor la proprietate din Primul Protocol adițional la Convenție, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, texte care vizează dreptul la un proces echitabil.

23. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, din a căror interpretare coroborată rezultă că este inadmisibilă o excepție de neconstituționalitate al cărei obiect îl constituie prevederi constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

24. Astfel, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014*, încă nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea, constatând, pentru argumentele acolo arătate, că aceste prevederi încalcă atât principiul neretroactivității legii, cât și dreptul de acces liber la justiție, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în

care termenele prevăzute la art. 33 din lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

25. Dată fiind identitatea dintre criticile cu privire la dispozițiile art. 4 teza a doua raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013, formulate în prezenta cauză, și motivele pentru care Curtea a pronunțat, la o dată ulterioară însă sesizării cu prezenta excepție, o decizie de admitere, sub rezervă de interpretare, rezultă că soluția ce se justifică, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conform căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, dar și jurisprudenței sale în materie, este cea de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013.

26. Deși în cauza de față Curtea va pronunța o soluție procedurală de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției, se impune precizarea că, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate, prezenta decizie poate constitui de asemenea motiv de revizuire, dacă litigiul a fost definitiv soluționat, în timp ce excepția de neconstituționalitate se afla, spre soluționare, pe rolul Curții Constituționale, deoarece aceasta a fost ridicată anterior publicării Deciziei nr. 88 din 27 februarie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I. În consecință, soluția procedurală în cauza de față nu împiedică ci, din contră, dă posibilitatea valorificării deciziei de admitere menționate în condițiile arătate.

27. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acestea — atât în vechea, cât și în noua redactare — se referă la măsuri de finalizare a procesului de restituire, în natură sau echivalent, diferența dintre aceste două forme de redactare ale normei juridice constând în introducerea unei modalități suplimentare de reparație prin echivalent, și anume compensarea cu bunuri. Având de stabilit incidența în cauză a acestor norme — în forma lor inițială —, Curtea constată că, reglementând măsurile de finalizare a procesului de restituire, acestea nu au fost aplicate în litigiu în forma supusă controlului de constituționalitate și, deci, nu au produs efecte juridice. Cercetând stadiul procesual al prezentei cauze în care excepția de neconstituționalitate a fost invocată, Curtea observă că cererea de chemare în judecată a fost respinsă, la data de 15 iulie 2013, ca devenită prematură, astfel că autoarea excepției poate formula cerere de revizuire, după cum s-a arătat anterior. Rezultă așadar, în condițiile în care autoarea excepției își valorifică astfel dreptul său prin folosirea cererii de revizuire, că producătoare de efecte juridice nu pot fi decât dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 în noua lor redactare, ca urmare a modificării legislative intervenite prin art. I pct. 1 din Legea nr. 368/2013, act normativ ce a intrat în vigoare, potrivit art. 78 din Constituție, în data de 24 decembrie 2013.

28. În concluzie, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 368/2013, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, deoarece acestea nu au incidență (în această redactare) în cauza în care în care a fost invocată excepția, în sensul producerii de efecte juridice.

29. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și ale art. 50 din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că, în acest moment procesual, ce se circumscrie posibilității autoarei

* Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014.

excepției de a formula cerere de revizuire, nu se poate stabili legătura cu soluționarea cauzei a acestor dispoziții criticate, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Totodată, autoarea excepției nu prezintă critici de neconstituționalitate distincte pentru fiecare dintre textele de lege indicate, pretins neconstituționale, ci formulează, în acest sens, susțineri cu caracter general referitoare la principiul neretroactivității legii, principiul egalității, accesul liber la justiție și dreptul de proprietate. Or, raportat la numărul mare de articole

de lege atacate și la varietatea soluțiilor juridice pe care fiecare dintre acestea le reglementează, Curtea constată că susținerile de neconstituționalitate nu au caracterul unor veritabile critici de neconstituționalitate care să explicitizeze pretinsa relație de contrariedade dintre textul de lege atacat și norma fundamentală invocată. Așa fiind, și din această perspectivă, a motivării sesizării, excepția de neconstituționalitate referitoare la textele de lege mai sus enumerate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ștefania Rodica Rudaș în Dosarul nr. 12.419/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și ale art. 50 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2)

din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Nicușor Daniel Dan în Dosarul nr. 22.635/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 524D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. Arată că, în opinia sa, neconstituționalitatea textelor de lege criticate derivă din coroborarea acestora, respectiv interdicția pentru candidații independenți de a se asocia, în condițiile existenței unui prag electoral. Precizează că Legea nr. 67/2004 a menținut această regulă, instituită prin Legea nr. 70/1991 privind alegerile locale, modificată prin Legea nr. 25/1996, deși reglementarea inițială, cuprinsă în Decretul-lege nr. 92/1990,

permitea candidaților independenți să se asocieze pe liste comune. Susține că în cadrul dezbaterilor parlamentare care au avut loc cu prilejul adoptării Legii nr. 25/1996 au existat vii reacții împotriva interdicției menționate și a consecințelor coroborării celor două texte de lege supuse controlului de constituționalitate. Depune, în acest sens, la dosarul cauzei, un document în care sunt redată dezbaterile parlamentare amintite.

4. În conformitate cu prevederile art. 216 alin. (5) din Codul de procedură civilă și art. 14 din Legea nr. 47/1992, domnul judecător Puskás Valentin Zoltán, prin intermediul președintelui Curții Constituționale, adresează autorului excepției o întrebare, și anume, în ipoteza în care un anumit număr de candidați independenți s-ar asocia pe o listă comună, cum ar urma să se stabilească rezultatele obținute de fiecare candidat în parte, de vreme ce electoratul va vota lista în ansamblu. Autorul excepției răspunde că în funcție de ordinea stabilită de aceștia în prealabil pe listă.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra textelor de lege ce formează obiectul prezentei excepții. Arată că reglementarea sistemului electoral este atributul legiuitorului, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție. În ce privește nemulțumirea autorului excepției referitoare la imposibilitatea asocierii pe liste a candidaților independenți, reamintește cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.419 din 5 noiembrie 2009, în sensul că „Opțiunea politică exprimată de alegători în cazul scrutinului pe listă nu vizează candidatul, ci partidul politic”. Totodată, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza *Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei*, a reținut că, în ordinea lor internă, statele contractante pot supune dreptul de vot și pe cel de a candida unor condiții a căror stabilire nu este, în principiu, interzisă de art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la organizarea alegerilor (paragraful 52).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Decizia civilă nr. 2.931 din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 22.635/3/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale**, excepție ridicată de Nicușor Daniel Dan într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost respinsă acțiunea introdusă de acesta în vederea anulării unui proces-verbal emis în anul 2012 de Biroul electoral al Circumscripției electorale a municipiului București referitor la centralizarea voturilor, constatarea rezultatului alegerilor și atribuirea mandatelor pentru funcția de consilier în cadrul Consiliului General al Municipiului București.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în absența art. 48 alin. (3) din Legea

nr. 67/2004, candidații independenți ar fi avut posibilitatea să formeze liste, astfel încât ar fi existat un prag electoral identic cu cel prevăzut pentru partidele politice în art. 96 alin. (1) și (2). Într-o astfel de ipoteză, lista candidaților independenți ar fi putut beneficia, în cazul depășirii pragului electoral, de numărul de mandate repartizat, în condiții de egalitate cu partidele politice. De asemenea, lista candidaților independenți ar fi putut trece pragul electoral, întrucât numărul votanților unei liste este, în mod logic, mai mare decât numărul votanților fiecărui candidat independent. Or, din algoritmul prevăzut de art. 96 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 67/2004 rezultă că, pentru a obține un mandat de consilier în Consiliul General al Municipiului București, un candidat independent trebuie să obțină un număr de voturi cu care orice partid ar obține cel puțin două mandate.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 985 din 30 iunie 2009, prin care s-a constatat că prevederile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 sunt constituționale. Consideră că raționamentul elaborat de recurentul-reclamant și referirea la art. 48 alin. (3) din Legea nr. 67/2004 nu sunt suficiente pentru schimbarea soluției pronunțate de Curtea Constituțională. Precizează, de asemenea, că „rațiunea nepermiterii listelor de candidați independenți pentru funcția de consilier local se explică prin însuși scopul legii de a permite participarea la alegeri ca și candidat independent. În cazul în care s-ar admite astfel de liste, în mod evident nu s-ar mai pune problema unei candidaturi independente”.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale care impun și candidaților independenți întrunirea pragului electoral pentru repartizarea mandatelor de consilier nu încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, întrucât, pe de o parte, reprezintă opțiunea legiuitorului care apreciază asupra modalității de repartizare a mandatelor de consilier și asupra întinderii pragului electoral necesar pentru candidații independenți, iar, pe de altă parte, se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei legale. În plus, „instituirea unui prag electoral pentru candidații independenți pentru a participa la repartizarea mandatelor de consilier alături de partide politice, alianțe politice și alianțe electorale asigură o evitare a fragmentării repartizării mandatelor de consilieri și o reprezentare adecvată a opțiunilor majoritare”. Cât privește susținerea autorului excepției în sensul că instituirea unui prag electoral identic pentru un candidat independent și pentru un partid constituie o restricție nerezonabilă în dreptul de a alege și de a fi ales, consideră că este o problemă de reglementare prin lege, de competența exclusivă a Parlamentului. Arată că, în acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 985 din 30 iunie 2009 și nr. 606 din 20 mai 2008.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și documentele depuse de acesta, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007, care au următorul conținut:

— Art. 48 alin. (3): „(3) Nu se admit liste de candidații independenți pentru funcția de consilier.”;

— Art. 96 alin. (1) și (2): „(1) Pentru repartizarea mandatelor de consilier, biroul electoral de circumscripție stabilește pragul electoral al circumscripției, reprezentând 5% din numărul total al voturilor valabil exprimate în circumscripția respectivă. În cazul alianțelor politice sau alianțelor electorale, la pragul de 5% se adaugă pentru al doilea membru al alianței 2%. Pentru alianțele cu cel puțin 3 membri, pragul electoral este de 8%.

(2) Repartizarea mandatelor se face avându-se în vedere numai partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale și candidații independenți care au întrunit pragul electoral prevăzut la alin. (1).”

14. În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin prevederilor art. 4 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială, și celor ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ce privește art. 48 alin. (3) din Legea nr. 67/2004, a pronunțat Decizia nr. 606 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, prin care a respins excepția de neconstituționalitate, observând că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție, sistemul electoral se reglementează prin lege organică. Curtea a mai reținut că gruparea pe o listă de candidați independenți pentru funcția de consilier în administrația publică locală nu este posibilă fără preexistența unei asociații legal constituite, conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000. Or, la competiția electorală nu pot participa aceste asociații, ci doar partidele politice — ca asociații cu caracter politic —, candidații independenți și organizațiile minorităților naționale, ceea ce echivalează cu existența unui sistem electoral unic pentru toți competitorii electorali.

16. De asemenea, cu privire la prevederile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, Curtea a constatat constituționalitatea acestora prin Decizia nr. 985 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 28 iulie 2009. Cu acel prilej, critica a fost formulată din perspectiva discriminării generate de faptul că un mandat de consilier local, care ar trebui repartizat candidatului independent doar pe baza coeficientului electoral obținut, revine, în realitate, unui alt candidat aflat pe lista unui partid politic care a întrunit pragul electoral, dar care, individual, a obținut un număr mai mic de voturi decât acel candidat independent. În cazul examinat de Curtea Constituțională prin decizia menționată, autorul excepției a susținut că ar trebui să fie eliminată condiția întrunirii pragului electoral de către candidații independenți la alegerile locale, așa cum aceasta lipsește la repartizarea mandatelor de europarlamentar, unde singurul criteriu pentru această categorie de participanți la alegeri este atingerea coeficientului electoral. Curtea a reținut că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, astfel că nu se poate pretinde ca tratamentul juridic aplicabil unui candidat independent la alegerile locale să fie același cu cel al unui alt candidat, dar care aparține unei formațiuni politice, dat fiind faptul că aceștia se află în situații cu totul diferite sub aspectul statutului fiecăruia dintre ei: independent, respectiv reprezentant al unui partid politic.

17. Curtea a mai reținut că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Legea fundamentală, sistemul electoral este reglementat prin lege organică, astfel încât legiuitorul este liber să aprecieze și să stabilească modalitățile concrete de exercitare a drepturilor electorale în cadrul alegerilor locale, parlamentare, prezidențiale sau europarlamentare, în limitele cadrului constituțional. Ca atare, legiuitorul a stabilit, prin dispozițiile art. 96 din Legea nr. 67/2004, două condiții pentru ca unui candidat la alegerile locale să-i fie repartizat un mandat de consilier local. Indiferent că este vorba despre un candidat independent sau o formațiune politică, acesta/aceasta trebuie, mai întâi, să atingă, prin numărul de voturi obținut, pragul electoral de 5% din numărul total al voturilor valabil exprimate în acea circumscripție; în lipsa îndeplinirii acestei condiții, candidatul nu participă la repartizarea mandatelor. A doua condiție este specifică etapei de repartizare a mandatelor de consilier și o reprezintă îndeplinirea coeficientului electoral de către aceiași candidați care au atins mai întâi pragul electoral. Numărul total al voturilor valabil exprimate pentru această categorie de candidați se împarte la numărul mandatelor de consilier ce revin acelei circumscripții, astfel fiind determinat coeficientul electoral, adică numărul de voturi valabil exprimate necesar unui candidat — independent sau listă cu membri ai unui partid politic — pentru a obține un mandat de consilier local. Curtea a constatat că aceste criterii obiective, succesive, eliminatorii și cumulative nu sunt de natură să încalce principiile egalității și nediscriminării.

18. Soluția pronunțată cu acele prilejuri și considerentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi care să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe.

19. În plus față de cele reținute prin deciziile menționate, Curtea constată că opțiunea legiuitorului în sensul de a nu permite candidaților independenți să participe la alegerile locale pe liste comune și, consecutiv, condiționarea acestora de atingerea în mod individual a pragului electoral de 5%, stabilit la art. 96 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 se justifică prin necesitatea asigurării unui grad de reprezentativitate la nivelul electoratului a viitorilor consilieri locali, care să certifice că aceștia vor promova în cadrul consiliului local interesele unui număr suficient de important de cetățeni care, la momentul votului, au apreciat că aceștia pot susține în mod corespunzător interesele comunității locale.

20. Curtea reține că instituirea obligativității depășirii unui anumit prag nu încalcă principiul constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, întrucât comparația se face, în acest caz, între un candidat independent și un partid politic, adică între o persoană fizică și o entitate asociativă constituită în baza unei legi speciale — Legea partidelor politice nr. 14/2003 —, care, potrivit art. 8 alin. (2) din Constituție contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor. În condițiile în care, potrivit art. 2 din Legea nr. 14/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 mai 2014, prin activitatea lor, partidele politice promovează valorile și interesele naționale, este de netăgăduit că anvergura acțiunilor pe care partidul politic este capabil să le desfășoare, prin însăși forma de organizare bazată pe exercitarea dreptului de liberă asociere, nu poate fi comparată cu cea pe care un singur individ, candidat independent, le poate întreprinde, fiind mult mai amplă. De aceea, este firesc ca legiuitorul să fi condiționat participarea candidaților independenți la repartizarea mandatelor de atingerea pragului electoral menționat, ca o garanție a reprezentativității acestora. Într-un astfel de context, susținerea autorului în sensul că ar fi justificată obligativitatea atingerii pragului de 5% în situația în care candidaților independenți li s-ar permite să formeze liste care să fie votate de alegători, este

lipsită de finalitate practică, de vreme ce legea le permite asocierea acestora, în calitate de cetățeni, în partide politice. De altfel, prin formarea de liste comune, idee sugerată de autorul excepției, noțiunea de candidatură independentă își denaturează semnificația, transformându-se într-o participare colectivă, în care cei care inițial intenționau să candideze ca independenți își pierd individualitatea, urmând să fie votați în mod nediferențiat, devenind astfel parte a unei asocieri *sui-generis*, care nu va permite departajarea acestora pe criterii obiective, în funcție de opțiunile reale ale electoratului.

21. În același sens, Curtea Constituțională reține și cele statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a remarcat, în Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza *Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei*, că sistemele electorale încearcă să îndeplinească obiective care sunt uneori puțin compatibile unele cu altele: pe de o parte, să reflecte în mod corect opinia cetățenilor și, pe de altă parte, să canalizeze curentele de gândire astfel încât să promoveze emergența suficient de clară și coerentă a voinței politice. În aceste circumstanțe, fraza cuprinsă în art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căreia „[În]alte părți contractante se angajează să organizeze, la intervale rezonabile, alegeri libere cu vot secret] în condițiile care asigură libera exprimare a opiniei poporului cu privire la alegerea corpului legislativ” nu presupune, în mod necesar, că toate voturile trebuie să aibă valoare egală în ce privește rezultatul alegerilor sau că toți candidații trebuie să aibă șanse egale la victorie (paragraful 54).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicușor Daniel Dan în Dosarul nr. 22.635/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 48 alin. (3) coroborat cu art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319

din 10 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan-Andrei Cujbă în Dosarul nr. 2.015/3/2013 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 767D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014, și de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportate la cele ale art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, aceste din urmă texte neavând legătură cu soluționarea cauzei din moment ce obiectul acesteia vizează refuzul nejustificat de soluționare a notificării depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 de către entitatea investită de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.015/3/2013, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Ioan-Andrei Cujbă într-o cauză având ca obiect soluționarea notificării depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul neretroactivității legii. În lipsa unei referiri exprese în cuprinsul art. 4 din lege la faptul

că litigiilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, s-ar înțelege că și termenele prevăzute de art. 33 se aplică cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor. Or, litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării instanței, iar faptul că în cursul judecății au fost surprinse de apariția Legii nr. 165/2013, care reglementează alte termene și condiții decât cele de la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată, nu face decât să demonstreze încălcarea principiului fundamental al neretroactivității legii. Acest principiu, datorită consacrării sale constituționale, este obligatoriu atât pentru judecătorul care aplică legea, cât și pentru legiuitor. Se concluzionează în sensul că procesele trebuie să se judece potrivit reglementării de drept material aplicabile la momentul introducerii acțiunii, nefiind posibil să se schimbe regulile de drept material în timpul litigiului, întrucât s-ar rupe echilibrul procesual și s-ar încălca dreptul la un proces echitabil.

6. În privința încălcării principiului egalității în drepturi, textele criticate nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege aflate în diverse localități sau părți din teritoriul țării. Instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a subiecților de drept cărora legea li se adresează, dat fiind faptul că beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi.

7. În privința încălcării art. 21 din Constituție, se arată că art. 33—35 din lege interzic în perioadele pe care le stabilesc (între 12 și 60 de luni) dreptul de acces la justiție, fără a fi întrunite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție în privința restrângerii exercițiului acestui drept. Se mai arată că aceste texte legale nesocotesc efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001, având în vedere că accesul liber la justiție este permis abia după expirarea unor termene cuprinse între 12 și 60 de luni, după caz, termene care încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

8. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textele legale criticate, pe de o parte, se aplică pentru viitor cauzelor care se află pe rolul instanțelor, iar, pe de altă parte, că acestea nu sunt discriminatorii, aplicându-se tuturor subiecților de drept ce intră în sfera de aplicare a legii și nu încalcă accesul liber la justiție, acesta fiind permis în continuare.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 4: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 33: „(1) *Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) *în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;*

b) *în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;*

c) *în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.*

(2) *Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.*

(3) *Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.*

(4) *Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;*

— Art. 34: „(1) *Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*

(2) *Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*

(3) *Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;*

— Art. 35: „(1) *Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*

(2) *În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.*

(4) *Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.*

(5) *Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”*

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013 și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Având în vedere că autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate care vizează dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013 în interpretarea ce a fost exclusă, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, cadrului constituțional, precum și faptul că decizia menționată a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, Curtea, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 a devenit inadmisibilă. Curtea mai reține că, în aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

15. În privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea, având în vedere obiectul litigiului care se află pe rolul instanței judecătorești, constată că acestea, contrar art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nu au legătură cu soluționarea acesteia. Art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013 nu își găsesc aplicabilitatea în această etapă a procedurii de restituire a imobilelor la care se referă Legea nr. 165/2013, ceea ce determină, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan-Andrei Cujbă în Dosarul nr. 2.015/3/2013 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333

din 12 iunie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Vera Neamțu în Dosarul nr. 13.536/215/2013 al Judecătoria Craiova — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 63D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 13.536/215/2013, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția a fost ridicată de reclamanta petentă Vera Neamțu în cadrul soluționării cererii de reexaminare formulate de aceasta împotriva încheierii prin care a fost respinsă cererea de acordare a ajutorului public judiciar.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare. În acest sens, arată că principiul potrivit căruia soluția pronunțată de o instanță poate fi atacată la o instanță superioară, componentă a dreptului la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, rezidă în următoarele considerente: numărul superior de judecători în complet, judecători cu mai multă experiență, apartenența la o instanță diferită înlătură riscul ca judecătorii să îl protejeze pe judecătorul care a pronunțat hotărârea, prin neconfirmarea soluției sale. Or, art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 51/2008 înfrânge principiul enunțat mai sus, întrucât stabilește competența de soluționare a unei căi de atac în sarcina aceleiași instanțe care a pronunțat-o, iar împrejurarea că totuși se schimbă completul nu este de natură să satisfacă cerințele art. 21 din Constituție.

6. Judecătoria Craiova — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât împrejurarea că judecarea cererii de reexaminare se face de judecătorii care își desfășoară activitatea la aceeași instanță ca și colegii care au soluționat cererea de acordare a ajutorului public judiciar nu este de natură să aducă atingere dreptului la apărare și dreptului la o instanță imparțială, prezumția de imparțialitate și independență a magistraților neputând fi înlăturată de existența unor raporturi de colegialitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Avocatul Poporului consideră, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 419/2012.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, instanța pronunțându-se prin încheiere irevocabilă.*”

12. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 s-a mai pronunțat în raport cu critici și prevederi constituționale similare cu cele invocate în cauza de față. De exemplu, prin Decizia nr. 385 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, Curtea a constatat că, potrivit art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar cel interesat poate face cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la data comunicării încheierii, iar cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu de un alt complet. Curtea a

mai arătat că judecarea cererii privind acordarea ajutorului public judiciar nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, astfel încât sunt justificate, din considerente de celeritate, judecarea în camera de consiliu, fără citarea părților, și inexistența căii de atac a recursului la o instanță superioară.

14. Faptul că judecarea cererii de reexaminare se face de către magistrații aceleiași instanțe nu este de natură să aducă atingere dreptului la un tribunal imparțial și dreptului la apărare. Prezumția de imparțialitate și independență a judecătorilor nu poate fi înlăturată prin faptul că aceștia lucrează la aceeași instanță ca și colegii lor care au soluționat fondul cererii. Pe de altă parte, Curtea a reținut că soluționarea cererii de reexaminare se face pe baza unor criterii obiective și presupune verificarea anumitor înscrisuri din care să rezulte starea materială a solicitantului și a familiei sale. În același sens s-a pronunțat Curtea și prin Decizia nr. 16 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 18 februarie 2014.

15. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

16. Curtea mai reține că, referitor la imparțialitatea magistratului, ca garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza *Piersack împotriva Belgiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că imparțialitatea poate fi apreciată într-un dublu sens: un demers subiectiv, ce tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita *imparțialitate subiectivă*, și un demers obiectiv, cu scopul de a determina dacă acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita *imparțialitate obiectivă* (paragraful 30). Această definiție este reluată și în Hotărârea din 24 mai 1989, pronunțată în Cauza *Hauschildt împotriva Danemarcei*, prin care Curtea de la Strasbourg arată că imparțialitatea subiectivă este prezumată până la proba contrară (paragraful 47). În schimb, aprecierea obiectivă a imparțialității constă în analiza dacă, independent de conduita personală a judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni de lipsă de imparțialitate. Acest demers se bazează pe o abordare funcțională sau organică, ce privește în special ipoteza aceluiași magistrat care a exercitat funcții succesive asupra aceluiași justițiabil (Hotărârea din 5 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kyprianou împotriva Ciprului*, paragraful 121).

17. Aplicând aceste principii la speța de față, Curtea constată că, întrucât art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2008 stabilește expres că cererea de reexaminare a încheierii prin care s-a respins cererea de acordare a ajutorului public judiciar se soluționează de aceeași instanță, dar în alt complet, nu se poate susține existența unei suspiciuni de lipsă de imparțialitate în soluționarea cererii de reexaminare. Pe de altă parte, așa cum a reținut și Curtea Constituțională în jurisprudența sa, judecarea cererii privind acordarea ajutorului public judiciar nu vizează fondul cauzei.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vera Neamțu în Dosarul nr. 13.536/215/2013 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Craiova — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 12 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Constantin Ciocan în Dosarul nr. 1.160/97/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 81D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 326/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.160/97/2013, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de recurentul-reclamant Constantin Ciocan în cadrul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 3.311/CA/2013 a Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost respinsă acțiunea prin care se solicita instanței obligarea părților Inspectoratul de Poliție al județului Hunedoara și Ministerul Administrației și Internelor de a-i acorda ajutorul de care beneficiază la încetarea raportului de serviciu pentru activitatea depusă ca polițist, ajutor prevăzut de art. 20 alin. (2) din anexa nr. VII, capitolul II, secțiunea a 3-a din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție. În acest sens arată că art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, care suspendă în anul 2011 aplicarea dispozițiilor legale referitoare la acordarea unor ajutoare sau indemnizații cu ocazia retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă a personalului plătit din fonduri publice, este discriminatoriu, deoarece „s-a făcut nedreptate prin aplicarea diferențiată a prevederilor art. 20 alin. (2) din anexa nr. VII, capitolul II la Legea-cadru nr. 284/2010”. Astfel, potrivit art. 46 din Legea nr. 284/2010, aceasta intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2011. Totodată, arată că dispozițiile de lege criticate au ca efect pierderea acestor drepturi recunoscute de lege. Un atare drept nu poate fi considerat că nu a existat, întrucât, altfel, s-ar ajunge la situația ca un drept patrimonial a cărui existență este recunoscută să fie atins în substanța sa și să devină lipsit de orice valoare.

Or, respectarea încrederii în statul de drept implică asigurarea aplicării legilor adoptate și a drepturilor recunoscute. În final, susține că, deși au fost suspendate potrivit legii, drepturile prevăzute de Legea nr. 284/2010 au fost totuși acordate anumitor persoane, fiind încălcate dispozițiile constituționale menționate.

6. Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Cu privire la critica referitoare la art. 16 alin. (1) din Constituție, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 70/2003 și nr. 861/2006. În ceea ce privește critica raportată la art. 53 din Constituție, apreciază că, așa cum a constatat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, acest text constituțional se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Or, ajutoarele ori indemnizațiile la care se referă autorul excepției nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea lor, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și nu conțin discriminări, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 326/2013. Cât privește critica raportată la art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, consideră că și aceasta este neîntemeiată, deoarece ajutoarele la care face referire autorul excepției nu constituie drepturi fundamentale.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) În anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

(2) În anul 2011, prevederile alin. (1) nu se aplică în situația imposibilității menținerii în activitate a persoanelor clasate inapt pentru serviciul militar ori încadrate în grad de invaliditate sau decedate.”

12. Legea nr. 285/2010 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, având deci aplicabilitate limitată doar la anul 2011. În legătură cu examinarea unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a statuat că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori

dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”. Așadar, deși dispozițiile de lege supuse examinării nu se mai încadrează în fondul activ al legislației, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestora, având în vedere că raportul juridic născut între angajat și angajator nu s-a stins în privința acordării ajutorului prevăzut de art. 20 alin. (2) din anexa nr. VII, capitolul II, secțiunea a 3-a din Legea-cadru nr. 284/2010, tocmai din cauza faptului că se contestă o eventuală neexecutare de către angajator a obligației sale privind acest ajutor.

13. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (2) privind măsurile de protecție socială și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra constituționalității dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, criticate din aceleași perspective, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 326 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

15. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că situația diferită în care se găsesc persoanele în funcție de aplicarea principiului *tempus regit actum* nu poate fi considerată ca fiind contrară dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor. În acest sens, Curtea a statuat prin Decizia nr. 70 din 18 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2003, că „nu se poate reține încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât cele două categorii de pensionari, supuse unor regimuri juridice diferite, nu se află într-o situație identică, de natură să justifice aplicarea unui tratament egal. Contrar celor susținute de autorul excepției, data pensionării, anterioară sau ulterioară intrării în vigoare a noii reglementări în materie, generează situații juridice diferite, care impun și justifică un tratament juridic diferențiat”.

16. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție, Curtea a constatat că acest text constituțional se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi ori libertăți fundamentale. Ajutoarele ori indemnizațiile la care se referă însă art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 nu fac parte din această categorie de drepturi, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală. De altfel, în același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, când, analizând obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, a statuat că indemnizațiile acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă „reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional”.

17. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

18. Cât privește critica referitoare la art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu retroactivează, ci prevăd că în anul 2011 nu se aplică dispozițiile de lege care reglementează acordarea de ajutoare, indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

19. Cu privire la critica referitoare la art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că, potrivit normei constituționale invocate, salariații au dreptul la măsuri de protecție socială care

privesc: securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, „*precum și în alte situații specifice, stabilite prin lege*”. Prin urmare, nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Ciocan în Dosarul nr. 1.160/97/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 17 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de

Cristian Ionescu în Dosarul nr. 6.200/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 797D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate, precum și partea Marian Viorel Ionescu au depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției și judecarea cauzei în lipsă. Totodată, partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.200/63/2013, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Cristian Ionescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii acestuia de obligare a fostei Comisii Centrale de Stabilire a Despăgubirilor [devenită, după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor] la emiterea unui titlu de despăgubire.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că dispozițiile art. 4 încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât se aplică litigiilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Or, este de principiu că aceste litigii trebuie să se judece potrivit reglementării aplicabile la momentul introducerii acțiunii, nefiind posibil să se schimbe aceste reguli în timpul litigiului. În caz contrar, s-ar încălca dreptul la un proces echitabil, care presupune soluționarea cauzei potrivit unor norme de drept precise și previzibile, și s-ar rupe echilibrul procesual existent. Acceptarea unei atari interpretări a art. 4 din lege ar duce la respingerea tuturor acțiunilor în instanță începute în temeiul vechilor legi, fapt ce ar prejudicia persoanele care au promovat astfel de acțiuni și care, în aceste condiții, trebuie să reia procedura de la început. În acest sens, invocă și pct. 3B din Avizul Consiliului Legislativ nr. 265 din 10 aprilie 2013 privitor la Legea nr. 165/2013. În consecință, se apreciază că, prin aplicarea art. 4 din lege, se ajunge la situația ca soluționarea cauzelor aflate în curs de judecată să se realizeze atât după legea veche, cât și după cea nouă, ceea ce, în optica autorului excepției, afectează principiul securității juridice și este de natură să rupă echilibrul procesual existent.

7. Se mai susține că prin efectul aplicării noii legi se ajunge la eludarea controlului judecătoresc al actelor administrative emise anterior intrării în vigoare a acesteia.

8. **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textul legal criticat se aplică exclusiv de la data intrării sale în vigoare. De asemenea, dat fiind că autoritatea cu atribuții în procedura de restituire beneficiază de anumite termene în vederea realizării unui sistem unitar și eficient de restituire a proprietăților în scopul de a contracara incoerența legislativă și jurisprudențială, nu este de natură a încălca accesul liber la justiție.

9. În fine, se arată că nu este îngreunat controlul judiciar asupra actelor administrative, instanțele putând să se pronunțe în raport cu dispozițiile legale aplicabile speței.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie art. 4 teza a doua raportat la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, dispoziții asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 4: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 34: „(1) *Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 126 alin. (3) și (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Având în vedere că autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate care vizează dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 în interpretarea ce a fost exclusă, prin decizia menționată, cadrului constituțional, precum și faptul că aceasta a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, Curtea, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, constată că excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții a devenit inadmisibilă. Curtea mai reține că, în aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție (a se vedea, în acest sens, *mutatis mutandis*, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Cristian Ionescu în Dosarul nr. 6.200/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne pe anul 2014 pentru plata titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 46 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2014 nr. 356/2013,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Interne pe anul 2014 cu suma de 1.774 mii lei, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit art. 1 vor fi utilizate numai pentru plata titlurilor executorii care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011, și ale

Ordonanței Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2013.

Art. 3. — Ordonatorul principal de credite răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și în structura bugetului Ministerului Afacerilor Interne pe anul 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 16 iulie 2014.
Nr. 584.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii

Având în vedere dispozițiile art. 87 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 39 alin. (6) și art. 106 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 23 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Adrian Bordea**

București, 3 iulie 2014.
Nr. 862.

ANEXĂ

REGULAMENT

privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Pentru verificarea îndeplinirii criteriilor de competență profesională și de performanță, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, denumit în continuare *personal asimilat*, este supus unei evaluări privind eficiența, calitatea activității și integritatea, obligația de formare profesională continuă și absolvirea unor cursuri de specializare. În cazul personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor numit în funcții de conducere, evaluarea se face și asupra modului de îndeplinire a atribuțiilor manageriale.

(2) Prezentul regulament se aplică în mod corespunzător și personalului asimilat detașat la Consiliul Superior al Magistraturii și la Institutul Național al Magistraturii.

(3) Prezentul regulament nu se aplică judecătorilor și procurorilor detașați în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii ori al Institutului Național al Magistraturii pe posturi de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.

Art. 2. — (1) Evaluarea personalului asimilat din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii are ca obiectiv stabilirea nivelului de competență profesională, creșterea eficienței și calității activității profesionale, precum și îmbunătățirea performanțelor profesionale.

(2) Procesul de evaluare a personalului asimilat implică parcurgerea următoarelor etape: analiza documentelor care conțin rezultate ale activității profesionale a persoanei evaluate, autoanaliza și autoaprecierea, interviul de evaluare, stabilirea de comun acord a unui plan individual de dezvoltare profesională și acordarea calificativului.

(3) Aspectele relevate în urma autoanalizării și autoaprecierii vor fi avute în vedere la interviu, în scopul elaborării, de comun acord între evaluator și evaluat, a planului de dezvoltare profesională.

Art. 3. — Rezultatele evaluării sunt avute în vedere la promovarea în funcții de execuție, la ocuparea funcțiilor de conducere și la identificarea necesităților de instruire a personalului asimilat din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, în scopul îmbunătățirii performanțelor profesionale.

Art. 4. — (1) Prima evaluare a personalului asimilat se face după 2 ani de la numirea în funcție, iar următoarele evaluări se fac la fiecare 3 ani, de regulă în luna februarie.

(2) Evaluarea poate fi realizată și în altă perioadă calendaristică, la cerere, în măsura în care este necesară pentru promovarea în funcții de execuție ori numirea în funcții de conducere, însă numai după împlinirea intervalului de 2 sau 3 ani prevăzut de lege pentru efectuarea evaluării.

(3) În cazul personalului asimilat care pe parcursul perioadei de 2 ani, respectiv 3 ani își desfășoară activitatea la instituții diferite, ca urmare a detașării sau transferului, comisia de evaluare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii sau al Institutului Național al Magistraturii va obține datele și informațiile necesare pentru evaluare de la comisiile de evaluare constituite la instituția la care acesta și-a desfășurat activitatea anterior detașării ori transferului.

(4) Efectuarea evaluării activității profesionale a personalului asimilat care în cursul perioadei supuse evaluării s-a aflat în concediu pentru creșterea copilului se realizează doar după încetarea perioadei respective, la împlinirea a 2 ani, în cazul primei evaluări de la numirea în funcție, iar în cazul celorlalte evaluări, la împlinirea a 3 ani de activitate efectivă ca personal

asimilat, prin cumularea perioadei anterioare concediului cu perioada ulterioară acestuia.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător și în situația în care personalul asimilat s-a aflat în alte concedii, cu excepția concediului de odihnă, care, cumulat, au o perioadă mai mare de 6 luni în perioada supusă evaluării.

Art. 5. — (1) Evaluarea personalului asimilat care ocupă funcții de execuție în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii se face de o comisie formată din directorul direcției și șeful serviciului sau, după caz, șeful biroului în care persoana evaluată își desfășoară activitatea. În cazul personalului asimilat care ocupă funcții de execuție în cadrul unor servicii care nu fac parte dintr-o direcție, evaluarea se face de șeful serviciului și de șeful biroului.

(2) În cazul personalului asimilat care ocupă funcții de execuție în cadrul unor compartimente aflate în subordinea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, evaluarea se face de președintele Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Evaluarea personalului asimilat din aparatul propriu al Consiliului Superior al Magistraturii care îndeplinește funcțiile de conducere de director, director adjunct și șef serviciu, care nu se află în cadrul unei direcții, cu excepția celor subordonate direct președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, se face de o comisie formată din secretarul general și secretarul general adjunct.

(4) Evaluarea personalului asimilat care îndeplinește funcția de conducere de șef serviciu ori șef birou în cadrul unei direcții sau serviciu se face de o comisie formată din secretarul general și, după caz, directorul direcției sau șeful serviciului.

(5) Evaluarea personalului asimilat care îndeplinește funcția de conducere de șef birou în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, care este subordonat direct președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, se face de președintele Consiliului Superior al Magistraturii.

(6) Evaluarea personalului asimilat detașat în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii se face de comisiile sau persoana prevăzute la alin. (1)–(5).

(7) Evaluarea personalului asimilat care ocupă funcții de execuție în cadrul Institutului Național al Magistraturii se face de o comisie formată din directorul adjunct responsabil cu activitatea departamentului în care persoana evaluată își desfășoară activitatea și din conducătorul departamentului respectiv.

(8) Evaluarea personalului asimilat care ocupă funcții de conducere a departamentelor din cadrul Institutului Național al Magistraturii se face de o comisie formată din directorul Institutului Național al Magistraturii și directorul adjunct responsabil cu activitatea departamentului în care persoana evaluată își desfășoară activitatea.

(9) Evaluarea personalului asimilat detașat în cadrul Institutului Național al Magistraturii se face de comisiile prevăzute la alin. (7) și (8).

(10) În situația imposibilității constituirii comisiilor de evaluare prevăzute la alin. (1), (4) și (7), din cauza vacanței funcției de conducere și a inexistenței unei persoane care exercită atribuțiile aferente funcției respective, persoana care va face parte din comisia de evaluare va fi desemnată de secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii sau directorul Institutului Național al Magistraturii, după caz, din rândul personalului asimilat din cadrul instituției.

Art. 6. — (1) Există incompatibilitate între membrii comisiei de evaluare și persoana evaluată, în următoarele situații:

1. când unul dintre membrii comisiei de evaluare este soț, rudă sau afin până la al patrulea grad inclusiv cu persoana evaluată;

2. când există sau a existat în perioada de 5 ani înaintea evaluării un litigiu între unul dintre membrii comisiei de evaluare și persoana evaluată.

(2) Dacă un membru al comisiei de evaluare se află într-o situație care, deși nu se încadrează în cazurile de

incompatibilitate prevăzute la alin. (1), este de natură să îi afecteze obiectivitatea în evaluare, acesta are obligația de a anunța de îndată secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii sau directorul Institutului Național al Magistraturii, după caz.

(3) În situațiile prevăzute la alineatele precedente, secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii sau directorul Institutului Național al Magistraturii, după caz, desemnează o altă persoană care să facă evaluarea, dintre judecătorii sau procurorii detașați ori dintre persoanele care ocupă funcția de personal asimilat. În cazul în care chiar secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii sau directorul Institutului Național al Magistraturii se află în vreuna din situațiile prevăzute la alineatele precedente, desemnarea unei alte persoane se face de către secretarul general adjunct al Consiliului Superior al Magistraturii sau de unul dintre directorii adjuncți ai Institutului Național al Magistraturii, după caz.

(4) În cazul în care președintele Consiliului Superior al Magistraturii se află în vreuna din situațiile de incompatibilitate prevăzute la alin. (1) ori atunci când acesta apreciază că se află într-o situație de natură să îi afecteze obiectivitatea în evaluare, evaluarea se face de către vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii.

CAPITOLUL II

Indicatorii de evaluare a performanțelor profesionale

Art. 7. — Eficiența activității desfășurate de personalul asimilat se apreciază în funcție de următorii indicatori:

- respectarea termenelor de soluționare a lucrărilor;
- operativitatea în soluționarea lucrărilor, în raport cu numărul și complexitatea acestora;
- capacitatea de rezolvare a lucrărilor cu grad de complexitate ridicat;
- capacitatea de planificare a activităților.

Art. 8. — Calitatea activității desfășurate de personalul asimilat se apreciază în funcție de următorii indicatori:

- calitatea redactării lucrărilor: structură coerentă, argumentație clară, logică juridică, exprimare corectă și precisă, capacitate de interpretare și aplicare a legii, capacitate de sinteză, gândire independentă;
- abilitățile de comunicare și colaborare;
- modul de îndeplinire a altor activități (de exemplu: participarea în cadrul diferitelor comisii, la organizarea unor examene/concursuri, conferințe);
- capacitatea de asumare a responsabilităților în raport cu atribuțiile stabilite prin fișa postului;
- capacitatea de a lucra independent, dar și în echipă.

Art. 9. — Evaluarea activității personalului asimilat potrivit indicatorilor prevăzuți la art. 7 și 8 se face avându-se în vedere atât atribuțiile compartimentului respectiv, astfel cum sunt stabilite prin Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii ori prin Regulamentul Institutului Național al Magistraturii, cât și atribuțiile specifice prevăzute în fișa postului.

Art. 10. — Integritatea personalului asimilat se apreciază în funcție de următorii indicatori:

- respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, stabilite conform legii;
- sanțiuni disciplinare rămase definitive în perioada supusă evaluării.

Art. 11. — Îndeplinirea obligației de formare profesională continuă și absolvirea unor cursuri de specializare se apreciază în funcție de următorii indicatori:

- disponibilitatea de a participa la programele de formare profesională continuă organizate de Institutul Național al Magistraturii, de instituțiile de învățământ superior din țară sau din străinătate ori la alte forme de perfecționare profesională, inclusiv la cursuri de limbi străine;

b) aprofundarea legislației, precum și a doctrinei și jurisprudenței în domeniul de activitate;

c) interesul și disponibilitatea pentru pregătirea individuală;

d) cunoștințe de operare pe calculator.

Art. 12. — (1) În cazul personalului asimilat care ocupă funcții de conducere și care exercită efectiv numai atribuții de conducere, pe lângă indicatorii prevăzuți la art. 10 și 11, vor fi avuți în vedere, pentru evaluarea criteriului privind modul de îndeplinire a atribuțiilor manageriale, și următorii indicatori:

a) capacitatea de organizare a activităților specifice compartimentului, prin repartizarea echilibrată și echitabilă a sarcinilor;

b) capacitatea de decizie în organizarea activităților specifice compartimentului;

c) capacitatea de coordonare;

d) abilitățile de comunicare;

e) capacitatea de motivare a subordonaților;

f) obiectivitatea și imparțialitatea în aprecierea activității subordonaților;

g) abilitățile de mediere, negociere și soluționare a conflictelor;

h) atitudinea în relațiile cu subordonații;

i) colaborarea cu celelalte compartimente din cadrul instituției.

(2) În cazul evaluării personalului asimilat care ocupă funcții de conducere și care exercită atât atribuții de conducere, cât și atribuții de execuție, pe lângă indicatorii specifici funcțiilor de conducere, se notează și indicatorii prevăzuți la art. 7, 8, 10 și 11.

CAPITOLUL III

Procedura de evaluare

Art. 13. — (1) Activitatea de evaluare a activității profesionale a personalului asimilat se desfășoară pe parcursul întregii perioade de 3 ani.

(2) Comisia de evaluare sau, după caz, persoana care face evaluarea întocmește un dosar de evaluare pentru fiecare persoană, dosar care va cuprinde procesele-verbale încheiate anual — conform modelului din anexa nr. 1, proiectul raportului de evaluare, observațiile și obiecțiile celui evaluat, precum și raportul de evaluare final — conform modelului din anexa nr. 2.

(3) Personalul asimilat are acces oricând la propriul dosar de evaluare.

Art. 14. — (1) Comisia de evaluare sau, după caz, persoana care face evaluarea poate consulta orice lucrări îndeplinite în perioada supusă evaluării, iar persoana evaluată poate prezenta comisiei de evaluare sau, după caz, persoanei care face evaluarea orice lucrări pe care le consideră relevante pentru activitatea desfășurată în această perioadă.

(2) Culegerea datelor și a informațiilor necesare evaluării poate fi făcută de oricare dintre membrii comisiei de evaluare.

Art. 15. — (1) Pentru fiecare persoană se întocmește anual un proces-verbal în care se menționează date privind indicatorii de evaluare și în cuprinsul căruia, dacă este cazul, se fac recomandări în privința acelor aspecte cu privire la care se apreciază că este necesară realizarea unui progres în perioada următoare.

(2) Procesul-verbal anual de evaluare se aduce la cunoștința celui evaluat sub semnătură.

Art. 16. — Autoevaluarea reprezintă procesul prin care personalul asimilat formulează propriile aprecieri cu privire la activitatea desfășurată în perioada supusă evaluării, acordând note motivate la fiecare indicator, aceasta având rolul de a pregăti persoana evaluată pentru un dialog constructiv cu membrii comisiei de evaluare, în cadrul interviului.

Art. 17. — (1) Interviul, ca etapă a procesului de evaluare, constă într-o discuție purtată între comisia de evaluare și persoana evaluată la finalul perioadei de evaluare, după efectuarea autoevaluării, cu privire la aspectele consemnate în procesele-verbale anuale.

(2) Refuzul persoanei evaluate de a întocmi fișa de autoevaluare și de a se prezenta la interviu nu împiedică

parcursul următoarelor etape ale procedurii de evaluare și finalizarea acesteia.

Art. 18. — (1) Fiecare indicator de evaluare se notează cu note cuprinse între 1 și 10.

(2) Nota obținută de persoana evaluată la fiecare criteriu de evaluare reprezintă media aritmetică a notelor acordate la indicatorii corespunzători aceluși criteriu.

(3) Calificativul se acordă în funcție de media aritmetică a notelor obținute la fiecare criteriu de evaluare, inclusiv la criteriul privind modul de îndeplinire a atribuțiilor manageriale, astfel:

— de la 9 (inclusiv) la 10 — calificativul „Foarte bine”;

— de la 7 (inclusiv) la 9 — calificativul „Bine”;

— de la 5 (inclusiv) la 7 — calificativul „Satisfăcător”;

— sub nota 5 — calificativul „Nesatisfăcător”.

Art. 19. — (1) Rezultatele evaluării se înscriu într-un raport de evaluare care se semnează de membrii comisiei de evaluare sau, după caz, de persoana care face evaluarea, precum și de persoana evaluată.

(2) Raportul de evaluare cuprinde descrierea activităților desfășurate de comisia de evaluare, fișa de evaluare, conform modelului din anexa nr. 3, precum și eventualele recomandări făcute persoanei evaluate și se întocmește în 3 exemplare, dintre care unul se comunică persoanei evaluate, unul se păstrează la dosarul de evaluare, iar unul se atașează la dosarul profesional.

(3) Înainte de întocmirea raportului de evaluare, comisia de evaluare întocmește un proiect de raport care se comunică persoanei evaluate, aceasta având dreptul de a formula observații și obiecții în termen de 15 zile de la comunicarea.

(4) Observațiile și obiecțiile se depun la comisia de evaluare, care se pronunță asupra acestora în termen de 15 zile. În situația în care observațiile și obiecțiile se admit, se vor face modificările corespunzătoare în cuprinsul raportului de evaluare.

Art. 20. — (1) Personalul asimilat din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și cel detașat în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, ce ocupă funcții de execuție, nemulțumit de calificativul acordat, poate formula contestație la secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Personalul asimilat care ocupă funcții de execuție în cadrul unor compartimente aflate în subordinea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, precum și personalul care exercită funcții de conducere, nemulțumit de calificativul acordat, poate formula contestație la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Personalul asimilat din cadrul Institutului Național al Magistraturii și cel detașat în cadrul Institutului Național al Magistraturii, ce ocupă funcții de execuție, nemulțumit de calificativul acordat, poate formula contestație la directorul Institutului Național al Magistraturii.

(4) Personalul prevăzut la alin. (3), care exercită funcții de conducere, nemulțumit de calificativul acordat, poate formula contestație la Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii.

(5) Termenul de formulare a contestațiilor prevăzute la alineatele precedente este de 30 de zile de la comunicarea raportului de evaluare.

(6) În soluționarea contestației pot fi solicitate comisiei de evaluare sau, după caz, persoanei care face evaluarea, precum și persoanei care a formulat contestația orice informații considerate necesare. Încunoștințarea persoanei care a formulat contestația, în vederea ascultării, este obligatorie.

(7) Contestațiile se soluționează în cel mult 30 de zile, iar rezultatul soluționării contestației, inclusiv motivarea, se comunică obligatoriu persoanei evaluate, în termen de 30 de zile. Actele emise cu ocazia soluționării acestora nu sunt supuse niciunei căi de atac.

(8) În cazul în care secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii sau directorul Institutului Național al Magistraturii se află în vreuna dintre situațiile de incompatibilitate prevăzute la art. 6 alin. (1) sau apreciază că se află într-o situație de natură să îi afecteze obiectivitatea, contestațiile se soluționează, după

caz, de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii sau de Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii. În cazul în care în aceste situații se află chiar membrii Consiliului Superior al Magistraturii sau ai Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, aceștia au obligația să se abțină de la soluționarea contestației.

Art. 21. — (1) Personalul asimilat căruia i s-a acordat calificativul „Nesatisfăcător” este obligat să urmeze, pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni, cursuri speciale organizate la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii ori de către Institutul Național al Magistraturii sau de alte instituții, în funcție de specificul activității.

(2) Personalul asimilat căruia i s-a acordat calificativul „Satisfăcător” în urma a două evaluări consecutive este obligat să urmeze, pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni, cursuri speciale organizate potrivit alin. (1).

(3) Cursurile prevăzute la alin. (1) și (2) se încheie prin susținerea unui examen. Procedura de desfășurare a examenului se stabilește prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

(4) Comisia de examinare este formată din personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, judecători și procurori detașați din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii ori al Institutului Național al Magistraturii, după caz.

(5) Comisia de examinare este numită, după caz, de secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii ori de directorul Institutului Național al Magistraturii.

(6) Absența nejustificată echivalează cu nepromovarea examenului.

(7) Pentru cei care din motive temeinice nu pot participa la examen, acesta se va susține în termen de maximum o lună de la încetarea cauzei ce a determinat neprezentarea. În aceste situații, persoana în cauză are obligația de a înștiința atât cu privire la motivul neprezentării la examen, cât și referitor la data încetării acestuia, prezentând dovada motivelor invocate.

Art. 22. — Personalul asimilat ce primește în urma a două evaluări consecutive calificativul „Nesatisfăcător” sau care nu a promovat examenul prevăzut la art. 21 alin. (3) este eliberat din funcție pentru incapacitate profesională.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 23. — Pentru prima evaluare realizată în temeiul prezentului regulament, în anul 2014, prin derogare de la prevederile art. 15, se încheie un singur proces-verbal pentru întreaga perioadă supusă evaluării.

Art. 24. — Toate termenele stabilite în cadrul prezentului regulament se calculează potrivit dispozițiilor din Codul de procedură civilă.

Art. 25. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul regulament.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

Instituția
Compartimentul

FUNCȚIE DE EXECUȚIE

PROCES-VERBAL

privind evaluarea activității profesionale a dlui/dnei consilier juridic, personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor,, pentru anul

I. Traseul profesional

.....

II. Activități desfășurate de comisia de evaluare

.....

III. Date privind eficiența, calitatea activității, integritatea și formarea profesională continuă

Date statistice

	Persoana evaluată	Media pe compartiment
Numărul de lucrări repartizate		
Numărul de lucrări redactate		
Operativitatea în soluționarea lucrărilor		
Participări la ședințele comisiilor, grupurilor de lucru, la organizarea unor examene/concursuri de competența Consiliului Superior al Magistraturii/Institutului Național al Magistraturii, precum și la alte activități		

A. Eficiența

1. Respectarea termenelor de soluționare a lucrărilor

.....
.....
.....

2. Operativitatea în soluționarea lucrărilor, în raport cu numărul și complexitatea acestora

.....
.....
.....

3. Capacitatea de rezolvare a lucrărilor cu grad de complexitate ridicat

.....
.....
.....

4. Capacitatea de planificare a activităților

.....
.....
.....

B. Calitatea activității

1. Calitatea redactării lucrărilor: structură coerentă, argumentație clară, logică juridică, exprimare corectă și precisă, capacitate de interpretare și aplicare a legii, capacitate de sinteză, gândire independentă

.....
.....
.....

2. Abilitățile de comunicare și colaborare

.....
.....
.....

3. Modul de îndeplinire a altor activități (de exemplu: participarea în cadrul diferitelor comisii, la organizarea unor examene/concursuri, conferințe)

.....
.....
.....

4. Capacitatea de asumare a responsabilităților în raport cu atribuțiile stabilite prin fișa postului

.....
.....
.....

5. Capacitatea de a lucra independent, dar și în echipă

.....
.....
.....

C. Integritatea

1. Respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, stabilite prin lege

.....
.....
.....

2. Sancțiunile disciplinare rămase definitive în perioada supusă evaluării

.....
.....
.....

D. Formarea profesională continuă

1. Disponibilitatea de a participa la programele de formare profesională continuă organizate de Institutul Național al Magistraturii, de instituțiile de învățământ superior din țară sau din străinătate ori la alte forme de perfecționare profesională, inclusiv la cursuri de limbi străine

.....

2. Aprofundarea legislației, precum și a doctrinei și jurisprudenței în domeniul de activitate

.....

3. Interesul și disponibilitatea pentru pregătirea individuală

.....

4. Cunoștințe de operare pe calculator

.....

IV. Recomandările comisiei de evaluare¹

Aspecte cu privire la care este necesară realizarea unui progres în perioada următoare (dacă este cazul)

.....

V. Observațiile persoanei evaluate

.....

Întocmit astăzi, data de, conform art. 15 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 862/2014.

Comisia de evaluare

.....

Persoana evaluată

.....

Semnătura

.....

¹ Se stabilesc pe baza discuțiilor purtate și de comun acord între comisia de evaluare și persoana evaluată.

Instituția
 Compartimentul

FUNȚIE DE CONDUCERE

P R O C E S - V E R B A L

privind evaluarea activității profesionale a dlui/dnei consilier juridic, personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor,,
 pentru anul

I. Traseul profesional

.....

II. Funcția de conducere îndeplinită/perioada

III. Activități desfășurate de comisia de evaluare

.....

IV. Date privind eficiența, calitatea activității, integritatea și formarea profesională continuă și exercitarea atribuțiilor manageriale

ACTIVITATEA DE EXECUȚIE

	Persoana evaluată	Media pe compartiment
Numărul de lucrări repartizate		
Numărul de lucrări redactate		
Operativitatea în soluționarea lucrărilor		
Participări la ședințele comisiilor, grupurilor de lucru, la organizarea unor examene/concursuri de competența Consiliului Superior al Magistraturii/Institutului Național al Magistraturii, precum și la alte activități		

A. Eficiența

1. Respectarea termenelor de soluționare a lucrărilor

.....

2. Operativitatea în soluționarea lucrărilor, în raport cu numărul și complexitatea acestora

.....

3. Capacitatea de rezolvare a lucrărilor cu grad de complexitate ridicat

.....

4. Capacitatea de planificare a activităților

.....

B. Calitatea activității

1. Calitatea redactării lucrărilor: structură coerentă, argumentație clară, logică juridică, exprimare corectă și precisă, capacitate de interpretare și aplicare a legii, capacitate de sinteză, gândire independentă

.....

2. Abilitățile de comunicare și colaborare

.....

.....

.....

3. Modul de îndeplinire a altor activități (de exemplu: participarea în cadrul diferitelor comisii, la organizarea unor examene/concursuri, conferințe)

.....

.....

.....

4. Capacitatea de asumare a responsabilităților în raport cu atribuțiile stabilite prin fișa postului

.....

.....

.....

5. Capacitatea de a lucra independent, dar și în echipă

.....

.....

.....

C. Integritatea

1. Respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, stabilite prin lege

.....

.....

.....

2. Sancțiunile disciplinare rămase definitive în perioada supusă evaluării

.....

.....

.....

D. Formarea profesională continuă

1. Disponibilitatea de a participa la programele de formare profesională continuă organizate de Institutul Național al Magistraturii, de instituțiile de învățământ superior din țară sau din străinătate ori la alte forme de perfecționare profesională, inclusiv la cursuri de limbi străine

.....

.....

.....

2. Aprofundarea legislației, precum și a doctrinei și jurisprudenței în domeniul de activitate

.....

.....

.....

3. Interesul și disponibilitatea pentru pregătirea individuală

.....

.....

.....

4. Cunoștințe de operare pe calculator

.....

.....

.....

ACTIVITATEA DE CONDUCERE

1. Capacitatea de organizare a activităților specifice compartimentului, prin repartizarea echilibrată și echitabilă a sarcinilor

.....

.....

.....

2. Capacitatea de decizie în organizarea activităților specifice compartimentului

.....

.....

.....

3. Capacitatea de coordonare

.....

4. Abilitățile de comunicare

.....

5. Capacitatea de motivare a subordonaților

.....

6. Obiectivitatea și imparțialitatea în aprecierea activității subordonaților

.....

7. Abilitățile de mediere, negociere și soluționarea conflictelor

.....

8. Atitudinea în relațiile cu subordonații

.....

9. Colaborarea cu celelalte compartimente din cadrul instituției

.....

V. Recomandările comisiei de evaluare¹

Aspecte cu privire la care este necesară realizarea unui progres în perioada următoare (dacă este cazul)

.....

VI. Observațiile persoanei evaluate

.....

Întocmit astăzi, data de, conform art. 15 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 862/2014.

Comisia de evaluare

.....

Persoana evaluată

.....
 Semnătura

¹ Se stabilesc pe baza discuțiilor purtate și de comun acord între comisia de evaluare și persoana evaluată.

Instituția

RAPORT DE EVALUARE
a activității profesionale

1. Numele și prenumele persoanei evaluate
2. Perioada supusă evaluării
3. Traseul profesional al persoanei evaluate în perioada supusă evaluării¹

I. Activități desfășurate de comisia de evaluare

1. Procese-verbale de evaluare întocmite² anual
2. Mențiuni privind autoevaluarea
3. Mențiuni privind desfășurarea interviului
4. Data comunicării proiectului de raport de evaluare
5. Obiecții formulate la raportul de evaluare/Modul de soluționare a obiecțiilor formulate
6. Alte mențiuni

II. Fișele de evaluare

În activitatea de evaluare a fost completată fișa de evaluare, anexă/anexe la prezentul raport de evaluare.

III. Calificativul acordat (media obținută)

IV. Recomandări

Prezentul raport de evaluare a fost întocmit astăzi,, în 3 exemplare, din care unul se comunică persoanei evaluate, un exemplar se atașează la dosarul de evaluare și un exemplar se înaintează în vederea atașării la dosarul profesional.

Împotriva calificativului stabilit prin prezentul raport de evaluare persoana evaluată poate formula contestație, în termen de 30 de zile de la comunicare, în condițiile art. 20 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 862/2014.

Membrii comisiei de evaluare

1. Nume, prenume — semnătură
2. Nume, prenume — semnătură

Persoana evaluată

Data înmânării/comunicării

Semnătura

¹ Se menționează instituțiile la care a funcționat în perioada supusă evaluării, precum și funcții de conducere îndeplinite sau eventuale întreruperi de activitate (detașări, concedii pentru îngrijirea copilului, concedii fără plată ș.a.), dacă este cazul.

² Inclusiv mențiuni privind procesele-verbale anuale de evaluare întocmite de comisiile de evaluare de la alte instituții în cazul transferului, detașării etc.

FIȘĂ DE EVALUARE
a activității profesionale a personalului asimilat

ACTIVITATE DE EXECUȚIE

Numele și prenumele persoanei evaluate

Instituția și compartimentul la care funcționează

I. Eficiența

a) Respectarea termenelor de soluționare a lucrărilor

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

b) Operativitatea în soluționarea lucrărilor, în raport cu numărul și complexitatea acestora

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

c) Capacitatea de rezolvare a lucrărilor cu grad de complexitate ridicat

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

d) Capacitatea de planificare a activităților

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

Media obținută la criteriul „Eficiența”:

Motivarea:

Observații:

Obiecții:

II. Calitatea

a) Calitatea redactării lucrărilor

Subindicatorii pentru indicatorul „calitatea redactării lucrărilor”:

1. structură coerentă

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

2. argumentația clară

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

3. logică juridică

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

4. exprimare corectă și precisă

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

5. capacitate de interpretare și aplicare a legii

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

6. capacitate de sinteză

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

7. gândire independentă

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

Nota acordată în urma autoevaluării la indicatorul de la lit. a) (media subindicatorilor de la pct. 1—7):

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare la indicatorul de la lit. a) (media subindicatorilor de la pct. 1—7):

Observații și motivare:

b) Abilitățile de comunicare și colaborare

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

c) Modul de îndeplinire a altor activități (de exemplu: participarea în cadrul diferitelor comisii, la organizarea unor examene/concursuri, conferințe)

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

d) Capacitatea de asumare a responsabilităților în raport cu atribuțiile stabilite prin fișa postului

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

e) Capacitatea de a lucra independent, dar și în echipă

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

Media obținută la criteriul „Calitatea”:

Motivarea:

Observații:

Obiecții:

III. Integritatea

a) Respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, stabilite conform legii

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

b) Sancțiunile disciplinare rămase definitive în perioada supusă evaluării

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

Media obținută la criteriul „Integritatea”:

Motivarea:

Observații:

Obiecții:

IV. Formarea profesională continuă

a) Disponibilitatea de a participa la programele de formare profesională continuă organizate de Institutul Național al Magistraturii, de instituțiile de învățământ superior din țară sau din străinătate ori la alte forme de perfecționare profesională, inclusiv la cursuri de limbi străine

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

b) Aprofundarea legislației, precum și a doctrinei și jurisprudenței în domeniul de activitate

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

c) Interesul și disponibilitatea pentru pregătirea individuală

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

d) Cunoștințe de operare pe calculator

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Motivarea:

Media obținută la criteriul „Formarea profesională continuă”:

Motivarea:

Observații:

Obiecții:

MEDIA OBȚINUTĂ LA EVALUAREA CELOR PATRU CRITERII:

CALIFICATIVUL ACORDAT:

FIȘA DE EVALUARE a activității profesionale a personalului asimilat

ACTIVITATE DE CONDUCERE

Numele și prenumele persoanei evaluate

Instituția și compartimentul la care funcționează

1. Capacitatea de organizare a activităților specifice compartimentului, prin repartizarea echilibrată și echitabilă a sarcinilor

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

2. Capacitatea de decizie în organizarea activităților specifice compartimentului

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

3. Capacitatea de coordonare

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

4. Abilitățile de comunicare

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

5. Capacitatea de motivare a subordonaților

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

6. Obiectivitatea și imparțialitatea în aprecierea activității subordonaților

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

7. Abilitățile de mediere, negociere și soluționare a conflictelor

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

8. Atitudinea în relațiile cu subordonații

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

9. Colaborarea cu celelalte compartimente din cadrul instituției

Nota acordată în urma autoevaluării:

Observații și motivare:

Nota acordată de către comisia de evaluare:

Observații și motivare:

MEDIA OBȚINUTĂ LA EVALUAREA ACTIVITĂȚII DE CONDUCERE:

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

